

Kázání Růžďka 1.6.2025 **Od pohledu vzhůru k pozemským úkolům** (vstup 287)

Introit: ***Jak líbezná je, když po horách jdou nohy toho, jenž poselství nese a ohlašuje pokoj, jenž nese dobré poselství a ohlašuje spásu, jenž Sijónu hlásá: „Tvůj Bůh kraluje!“ Slyš! Tvoji strážní pozvedají hlas, plesají společně, protože na vlastní oči vidí, že Hospodin se vrací na Sijón. Zvučně spolu plesejte, jeruzalémské trosky, vždyť Hospodin potěšil svůj lid, vykoupil Jeruzalém. (izajáš 52, 7-9)***

Píseň 686

Modlitba

Čtení: Žalm 84

Píseň 687

Text kázání: Skutky 1, 7-14

Milí přátelé, bratři a sestry,

minulou neděli jsme mluvili o výzvě Božího slova, že máme pozvednout své zraky výš. **Vzhůru až k andělskému kúru.** Říkali jsme si, že tím pohybem vzhůru není jen náš pohled, ale je to především nastavení srdce. Modlitba, chvála, vzývání Boha Otce a Jeho Syna Pána Ježíše Krista, který usedl po Jeho pravici. Doufání v Hospodina, čerpání síly a moci Ducha svatého do vlastního života. To vše nám poskytuje „pohled“ vzhůru.

Ten dnešní příběh nám ale ukazuje, že u tohoto pohledu vzhůru to nemá skončit. Představte si, že by učedníci po nanebevstoupení Pána Ježíše zůstali **na Olivové hoře.** Tak by tam asi vystáli důlek a po nějaké době by to vypadalo komicky. Kdyby tam zůstali trčet s hlavami vzhůru, tak by jim po chvíli zatuhl krk. A koneckonců když člověk nosí takto hlavu neustále jen v oblacích, tak se velice snadno stane, že má pak i nosánek nahoru a lehce mu pak do něj naprší. Zůstávat tedy pouze s hlavou v oblacích, to do praktického života zde na zemi člověku moc nepřinese. A když se myje podlaha, tak se člověk dolů prostě dívat musí. A pamatujme na to, že pokud chceme být pozvednuti, pak bez pokory to rozhodně nepůjde. Jak je psáno: **Pokořte se před Pánem, a On vás povýší.** (Jk 4,10)

A tak k naší víře je potřeba si uvědomit, že jsme stále ještě na zemi. A pokud jsme na zemi, pak je to také proto, že nás zde Pán Bůh chce ještě mít. Nikoliv však proto, abychom žili své životy pouze sami pro sebe. Vždyť jsme se přece stali křesťany tím, že jsme učinili Ježíše Krista Pánem a Spasitelem svého života. A tak pro nás nyní platí, že **za nás bylo zapláceno výkupné, a proto máme svým životem oslavovat Boha.** (1. Kor 6,20) Protože jsme, bratři a sestry, odevzdali své životy Pánu Ježíši Kristu, pak Mu patříme podobně jako ti první učedníci. A jako ti první učedníci, tak i my jsme posláni k velikému poslání. I pro nás platí slova, které Pán Ježíš řekl před tím, než odešel do nebe: **„Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtěte je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého a učte je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku.“** Máme zde na zemi tedy veliký úkol. Následovat Pána Ježíše, hlásat evangelium a svými životy ukazovat na Pána Ježíše Krista. Lidem okolo, svým dětem, budoucím generacím a všude tam, kam nás Pán posílá.

Všichni, bratři a sestry, víme, že mnohdy je to úkol nesnadný. Někdy se necítíme být dobrým Božím nástrojem, jindy nevíme jak jim být nebo nám k tomu chybí síla. A nad to máme mnohdy ještě starosti sami se sebou. Ovšem k tomu jako křesťané přece víme, že **všechnu svou starost máme vkládat na Pána, vždyť Mu na nás záleží.** A pokud budeme **nejprve hledat Boží království, vše ostatní nám bude přidáno.** Pokud nám tedy bude záležet nejvíc na tom, co chce Pán Ježíš, On se pak o všechny naše věci skutečně postará. Ovšem pokud nebude pro nás Boží království prioritou číslo jedna, jak se pak můžeme nazývat křesťané? Křesťané přece následují svého Pána, ptají se Ho na modlitbách na Boží vůli. Volají k Němu, aby jim ukázal **skutky, které jim na každý den připravil.**

Když se, milí přátelé, podíváme na ty první učedníky, tak jsou nám vlastně velkým příkladem, jak růst ve víře a být dobrými Božími služebníky. To první, co si od nich můžeme vzít, je to, že oni **poslechli svého Pána,** když jim před svým odchodem do nebe **nařídil, aby neodcházeli z Jeruzaléma, ale aby čekali, než se splní Otcovo zaslíbení, že budou pokřtěni Duchem Svatým.** Když Pán vystoupil na nebe, tak se **všichni vrátili do Jeruzaléma.** Četli jsme, že to tehdy nebylo z Olivové hory daleko, **asi tolik, kolik bylo dovoleno ujít v sobotu.** Dnes je Olivová hora už součástí Jeruzaléma, ale tehdy nebyla. Klíčové tedy bylo, že šli tam, kam jim Pán řekl. **Vrátili se do horní místnosti, kde přebývali.** To další, co bylo důležité, že **zůstali pospolu.** A to čtvrté, že **se svorně a vytrvale modlili.** A ještě bych dodal, že vlastně **trpělivě čekali** na to, až je pokřtí Duch Svatý. Byli tomu otevření.

Ten princip růstu i pro dnešní křesťany je vlastně stejný. Jednat podle slov Pána Ježíše, přicházet a zůstat ve společenství křesťanů, společně a vytrvale se modlit, a prosit o naplnění a zmocnění Duchem Svatým.

Na začátku jsme se bavili, že kdyby učedníci neposlechli Pána Ježíše a zůstali by na Olivové hoře zahleděni do nebe, že by jim jednak ztuhl krk a působilo by to komicky. Dovedete si představit dnes takovou církev? Církev, která má stále jen hlavu v oblacích, anebo církev, která je zahleděna příliš jen sama do sebe? Anebo církev, ve které je to příliš takové zatuhlé? Církev v křeči, kde se to nehýbe a ještě k tomu působící pro svět komicky? **Ale protože není mým cílem na nějakou církev poukazovat, pak si spíše položíme otázku pro naše společenství.** Jsme my sami v něčem v křeči anebo zatuhlí? **A tak si položíme každý sám sobě tuto otázku.** Nemám já sám hlavu příliš v oblacích? A nejsem třeba ve svém vlastním křesťanském životě já sám poněkud zatuhlý? Není můj život víry spíše taková křeč? A jednám vůbec podle slov Pána Ježíše? Pokud nechceme být zatuhlí a chceme růst a posunovat se, jako jedinci i jako společenství, pak **je třeba se držet Božího slova a podle něho jednat.**

Když se vrátíme k těm učedníkům, tak si představte, že by z Olivové hory si šel každý učedník po svém za svými záležitostmi a nevytvářeli by pak to potřebné společenství. Jak by to dopadlo? Církev, kde se lidé neschází, protože každý si jde po svých záležitostech. Jeden má pole, druhý zábavu, třetí zrovna taky něco má. **Jaké by to asi bylo, kdyby si každý se svou vírou zůstal sám a na bohoslužby by nepřišel nikdo? Vyhynuli by křesťané? Možná rychleji, než při pronásledování.** Vyhynuli by možná tehdy a vyhynuli by i dnes. Žel musíme konstatovat, že i dnes vymírají některé sbory, a to i v naší evangelické církvi. Proč? Těch odpovědí by jistě bylo mnoho, ale pravá příčina? To posoudí sám Pán. Běda, kdybychom to soudili my! Utěchou ale může být, že povstávají nová společenství. Pán totiž neustále hledá ty, kteří jsou ochotni Ho následovat, a kterým leží na srdci misijní a sociální služba. Vyzývá k tomu tedy i nás.

Učedníci tehdy z Olivové hory ale Ježíše poslechli a **šli spolu do horní místnosti v Jeruzalémě.** Tam **byli spolu a svorně a vytrvale se modlili.** Co znamená to slovo svorně? Když jsem si k tomu vyhledal synonyma, tedy podobná slova, tak tam bylo napsáno: **jednomyslně, jednotně, souhlasně, shodně, jednohlasně, harmonicky, dohromady, společně.** Co to slovo svorně tedy vyjadřuje? Že se všichni modlili za stejnou věc. **Nemáme sílu, máme strach, dej nám, Pane, sílu Ducha Svatého, kterou jsi zaslíbil. Čekáme na to!** Po deseti dnech vytrvalých a jednotných modlitbách byl na ně seslán Duch Svatý. Může se něco takového stát i nám? **Bůh je stejný včera, dnes i navěky.** Stát se to tedy může. Musí nám jít ovšem o stejnou věc, musíme po vyzbrojení moci z výsosti skutečně toužit a musíme na to být připraveni. V historii různých církví jsou známy takové případy proměny společenství vylitím Ducha svatého. Za všechny ten známý případ v Ochranově, kde společně žili na panství hraběte Zinzendorfa z našich zemí uprchlí Moravští bratři. Byli mezi nimi názorové třenice, narušené vztahy v tomto soužití, avšak při společné Večeři Páně, kdy si vzájemně odpouštěli, přišla najednou taková Boží přítomnost, že všichni byli přemoženi Boží láskou, vzájemně si odpouštěli a žehnali. A zároveň je to pak podnítilo k nové misijní aktivitě po celém světě.

Bratři a sestry, každý z nás potřebuje být naplněný Duchem Svatým. A každý z nás má možnost sám za sebe o tuto moc z výsosti prosit na každý den. Avšak máme po tom toužit i jako společenství. **Svorně se za to modlit.** Potřebujeme, pane Ježíši, abys nás proměňoval a zmocňoval ke službě. Ve společenství, kde se ale lidé spolu nemodlí, toho moc nelze očekávat. A nelze toho očekávat mnoho ani tam, kde lidé více spoléhají na svůj rozum, na své schopnosti a na své síly. A také toho nelze moc očekávat tam, kde jsou křesťané v té své církvi spokojeni a nic už nepotřebují. Proto, bratři a sestry, jestli nám záleží na našem společenství církve a jestli nám záleží na našich ještě nezachráněných bližních i vzdálenějších, pak se modleme svorně a vytrvale. **Modlitba má velikou moc a shodnou-li se v ní už jen dva, Pán zaslíbujeme, že to dá.** Přijď Duchu Svatý, proměňuj nás, zmocňuj se nás, povolávej nás k službě a dej poznat Pána Ježíše ještě mnohým okolo nás. Amen. Modlitba Píseň 399

Slovo poslání: list Jakubův 1, 22-27

Požehnání: Milost našeho Pána Ježíše Krista a láska Boží, dary i přítomnost Ducha svatého budiž a zůstávej se všemi námi. Amen. Píseň 427 k odchodu ještě Irské požehnání